

Књига пророка Данила — сто педесет друга

Симболика Језекиљева два штапа: путовање кроз пророштво и искупљење

Jeff Pippenger
2024-03-22

Разматрамо ток Језекиља, тридесет седме главе, који најпре указује на оглашавање седме трубе и поруку Лаодикији, што доводи до настанка војске сто четрдесет и четири хиљаде. Потом Језекиљ понавља и проширује тај ток уводећи сједињење два штапа северног и јужног царства Израела, као илустрацију процеса посредством којег се Божанство и човечанство сједињују у време оглашавања Седме Трубе. Када се те две нације сједине у једну нацију, Језекиљ указује да над њима имају цара, а затим говори о вечном завету, који је завет остварен са сто четрдесет и четири хиљаде, истичући да ће тај заветни народ последњих дана имати Божје светилиште усред себе у сву вечност.

Томе реду смо додали Јованово дело мерења храма 1844. године, чиме се предочава коначно мерење које је отпочело 11. септембра 2001. То мерење разматра и Захарија, који такође укључује да се мерење збива онда када Бог поново изабира Јерусалим као град у који ће ставити Своје име. Повлачимо поређење између саставних делова који чине храм и два штапа северног и јужног царства Израила. Христово дело сједињавања Свога божанства са човештвом сто четрдесет и четири хиљаде представљено је у два пророчанства о две хиљаде пет стотина и двадесет година расејања које је дошло на северно и јужно царство, у вези са пророчанством о две хиљаде и три стотине година.

Да би се утврдило шта штапови Језекиљеви представљају у делу јеванђеља, потребно је основно разумевање јеванђеља. Христос је примио нашу палу плот после четири хиљаде година наслеђене слабости, које су Му преко Марије пренете. Као наш Узог, показао је да, упражњавањем своје воље, предате вољи Свога Оца, можемо победити као што је Он победио, упражњавајући своју вољу у потчињености Његовој вољи. Наша воља се у нашем мозгу, који је тврђава душе, употребљава или за добро или за зло.

„Ученику који жели да рад два полугодишта смести у једно, не треба допустити да у томе поступи по својој вољи. Подузети да се обави двострук рад за многе значи пренапрезање ума и занемаривање одговарајућег телесног вежбања. Није разумно претпоставити да ум може обухватити и сварити преобиље умне хране, и исто је тако велики грех преоптерећивати ум као што је оптерећивати органе за варење, не дајући желуцу ниједно раздобље одмора. Мозак је тврђава целог човека, и погрешне навике у јелу, одевању или спавању утичу на мозак и спречавају постизање онога што ученик жели, — добру умну дисциплину. Сваки део тела који се не третира с дужном пажњом пренеће своју повреду мозгу. Потребно је показати много стрпљења и истрајности у поучавању младих како да сачувају своје здравље. Они треба да буду добро упућени у ово питање, да би сваки мишић и сваки орган могли бити тако ојачани и увежбани да и у

вољном и у невољном деловању исход буде најбоље здравље, а мозак окрепљен да поднесе напор учења.“ Christian Education, 124.

Дело вечнога завета јесте да упише Божји закон у наша срца и у наш ум, а и наше срце и наш ум налазе се у „тврђави наших душа“, а то је наш мозак.

„Ум мушкарца или жене не силази у једном тренутку од чистоте и светости до покварености, изопачености и злочина. Потребно је време да се људско преобрази у божанско, или да се они који су саздани по обличју Божјем понизе до зверског или сатанског. Гледањем се мењамо. Иако саздан по обличју свога Творца, човек може тако васпитати свој ум да ће му грех, који је некада мрзео, постати пријатан. Када престане да бди и да се моли, престаје да чува тврђаву, срце, и упушта се у грех и злочин. Ум бива унижен, и немогуће га је уздићи из покварености док се васпитава да поробљава моралне и умне силе и ставља их у потчињеност грубљим страстима. Мора се водити стални рат против телесног ума; и мора нам се помагати пречишћујућим утицајем благодати Божје, који ће ум привлачити навише и навикавати га да размишља о чистим и светим стварима.“ Adventist Home, 330.

„Ум“, „срце“, „мозак“ јесте „тврђава душе“. Тврђава је утврђење које треба чувати од уласка греха.

„У Својој молитви Оцу, Христос је свету дао поуку која треба да буде урезана у ум и душу. ‘А ово је живот вечни’, рекао је Он, ‘да познају Тебе, јединога истинитога Бога, и Исуса Христа, кога си послао.’ Јован 17:3. Ово је право образовање. Оно даје силу. Искуствено познање Бога и Исуса Христа, кога је Он послао, преображава човека у Божје обличје. Оно даје човеку власт над самим собом, доводећи сваки нагон и сваку страст ниже природе под управу виших сила ума. Оно свога поседника чини сином Божјим и наследником неба. Оно га доводи у заједницу са умом Бесконачнога и отвара му богате ризнице свемира.” Христове очигледне поуке, 114.

„Више силе“ треба употребити да обуздају и потчине „побуде и страсти ниже природе“. Више силе налазе се у уму, и управо је „заједница са умом Бесконачнога“ оно што „преображава човека у обличје Божје“. У време запечаћења сто четрдесет и четири хиљаде, у једној класи образује се лик звери, а у другој класи лик Христов. Оно што остварује то преображење јесте повезаност умова. Они који имају телесни или плотски ум, како га Павле означава, образују лик тела — звери. Они који су достигли Христов ум, образују лик Христов. Обећање завета јесте да при обраћењу можемо достићи Христов ум, иако смо сви рођени са телесним умом.

Нека у вама буде овај ум који је био и у Христу Исусу: Који, будући у обличју Бога, није сматрао отимањем то што је једнак Богу; него је понизио самога себе, узевши обличје слуге, поставши сличан људима; и наставши се по обличју као човек, понизио је самога себе и био послушан до смрти, и то смрти на крсту. Филипланима 2:5–8.

Треба да у нама буде ум Христов, као што је био и у Христу, јер смо створени по Његовом обличју. Али ми немамо тај ум; имамо телесни ум, продан под грех.

Зато сада нема никакве осуде онима који су у Христу Исусу, који не ходи по телу, него по Духу. Јер ме је закон Духа живота у Христу Исусу ослободио од закона греха и смрти. Јер што закон не могаше учинити, пошто беше немоћан кроз тело, Бог, пославши Сина свога у обличју тела греховнога, и за грех, осуди грех у телу; да се правда закона испуни у нама, који не ходимо по телу, него по Духу. Јер који су по телу, за телесно маре; а који су по Духу, за духовно. Јер телесно мудровање јесте смрт; а духовно мудровање живот и мир. Зато што је телесно мудровање непријатељство према Богу; јер се не покорава закону Божијем, нити, заиста, може. Стога они који су у телу не могу угодити Богу. А ви нисте у телу, него у Духу, ако Дух Божији обитава у вама. Ако пак ко нема Духа Христовога, тај није његов. А ако је Христос у вама, тело је, додуше, мртво због греха; али је Дух живот због правде. Римљанима 8:1–10.

Бити од Духа јесте живот, а бити од тела јесте смрт. Тело је нижа природа; оно је извор наших осећања. Телесном, нижом природом треба да управља виша природа, а то се постиже деловањем наше воље у потчињености Светоме Духу. Наш виши телесни ум може бити преображен овде и сада, али наша нижа природа мора чекати Други долазак да би била промењена.

Језекиљева два штапа препознају штап који је представљен као двориште, и тај штап је достигао свој завршетак 1798. године. Он је био савршено подељен са хиљаду двеста и шездесет година паганизма који је газио војску, и хиљаду двеста и шездесет година папства које је газило војску. Тај штап није представљао гажење Божјег светилишта, јер се Божје светилиште налазило у јужном царству. Војска коју су газили паганизам и папство била је људски храм, али у односу на јужно царство то је било тело, а јужно царство било је место где је Бог изабрао да постави главу. Северно царство било је тело, јужно царство било је глава.

Две поделе северног царства од хиљаду двеста шездесет година представљале су две различите склоности ка греху у храму тела, као што су представљене наслеђеним и стеченим склоностима. Паганизам је био симбол наслеђених склоности ка греху у храму тела, а папализам, усвајањем религије паганизма, представља стечене склоности ка греху. У оба случаја, храм тела није могао бити преображен све до Другог доласка, те се стога штап северног царства простирао само до 1798. године, и када је Јовану било речено да измери храм, тај штап је требало изоставити.

Реч „обраћење“ означава преображај или промену из једног стања или положаја у друго. Када су Адам и Ева сагрешили, били су „обраћени“ из свог првобитног стања, јер су били створени савршени, по обличју Божијем, тако да су више силе управљале нижим силама. Када су сагрешили, били су „обраћени“ у биће у коме су ниже силе задобиле превласт над вишим силама. То стање пренели су на све своје потомке.

У пророчком односу Језекиљевих двају штапова, Господ је изабрао Јерусалим да буде глава, престоница у којој је цар пребивао. Он је требало да буде виша сила. У слици двају штапова јужно царство је било нижа сила у односу на више царство на северу. Обраћење које је представљено тиме што је требало да се два штапа сједине, захтевало је да јужно царство

буде враћено на свој положај као глава. Оно је требало да буде обраћено ка северном царству, јер је тада било сједињено са истинским царем севера и повезано са престолном двораном истинског северног царства.

Из тог разлога, северно царство досезало је само до 1798. године, и Јовану је било речено да изостави трем, који је такође досезао само до 1798. године. Јужно царство биће придружено штапу две хиљаде и три стотине година доласком трећег анђела, али северно царство би се окончало када би се у оквиру два одељења храма извршило сједињење божанства и човечанства, која је Јован потом измерио. Северно царство било је повезано са јужним царством везом четрдесет и шест при доласку трећег анђела, али се није непосредно повезивало са 1844. годином, као што је то био случај са јужним царством.

Јужно царство било је повезано и са храмом од четрдесет и шест година, и са сједињењем божанства и човечанства представљеним са двеста и двадесет година. Северно царство је 1798. године означило темељ храма од четрдесет и шест година, али се ту и завршило, јер је, као темељ, представљало тело које је Христос узео на Себе, а Његово тело беше заклано од постања света. Сви храмови су заменљиви симболи, и темељ четрдесет и шест година у 1798. години поистовећује Његово људско тело, а завршетак тих четрдесет и шест година 1844. године поистовећује Његово Божанство.

Војска која је била погажена све до 1798. године није била Божја светиња, премда је Божја светиња била представљена као погажена у том временском раздобљу; али то гажење се одвијало у јужном царству, где је Бог изабрао Јерусалим да постави Своју светињу и Своје име. Војска која је била погажена представљала је незнабошце; представљала је тело.

Када су Адам и Ева сагрешили, отпочело је „седам времена“ од седам хиљада година током којих је човечанство било погажено грехом. У том тренутку, Јагње које је заклано од постања света дало је јагњеће коже да покрију грешну нагост човечанства. Када је гажење човечанства било окончано 1798. године, Јагње, које је темељ и градитељ сваког освећеног приказа храма, поново је било заклано. Ту је северно царство, и људски храм који је у њему представљен, дошло до свога краја.

1798. година била је време када је кривотворени антихрист био смртно рањен, пошто је дао своје сатанско сведочанство током три и по пророчке године, које су започеле његовим оснажењем 538. године, чему је претходило тридесет година припреме, почев од 508. године. То је било сатанско кривотворење Христових тридесет година припреме које су започеле при Његовом рођењу, а окончале се при Његовом оснажењу, када је био крштен, након чега је давао Своје сведочанство током три и по дословне године, све док није дошао до часа када је Јагње заклано од постања света било распето. Тада се испунило Његово обећање да ће, пошто храм буде разрушен, Он га подићи за три дана.

Он би био Онај који је подигао храм тела Свога, јер је сила Његовог божанства извршила васкрсење; јер Његово божанство није умрло при распећу, него је Његова човечанска природа умрла на крсту, јер је немогуће да Бог умре.

„Ја сам васкрсење и живот“ (Јован 11:25). Онај који је казао: „Ја полажем живот свој да га опет узмем“ (Јован 10:17), изашао је из гроба у живот који је био у Њему самом. Људска природа је умрла; божанска природа није умрла. У свом божанству, Христос је поседовао силу да раскине окове смрти. Он објављује да има живот у себи да оживи кога хоће.“ Selected Messages, књига 1, 301.

Године 1798. људски храм, војска „северног царства“, дошао је до свога завршетка, јер као симбол ниже природе није могао бити промењен све до васкрсења о Другом доласку. Ипак, он је означио темељ од четрдесет и шест година у којима је Христос подигао храм који је могао бити преображен, представљен јужним царством, које је било симбол виших сила ума, а које се преображава у самом тренутку када грешник бива оправдан.

„На темељу који је сам Христос поставио, апостоли су сазидали цркву Божју. У Светом писму се слика подизања храма често употребљава да би се приказало зидање цркве. Захарија упућује на Христа као на Клицу која ће сазидати храм Господњи. Он говори о незнабошцима као о онима који помажу у том делу: ‘И они који су далеко доћи ће и зидаће у храму Господњем;’ а Исаија објављује: ‘И синови туђински сазидаће твоје зидове.’ Захарија 6:12, 15; Исаија 60:10.

„Пишући о зидању овога храма, Петар каже: ‘Приступајући к Њему, живом камену, који су, истина, људи одбацили, али који је од Бога изабран и драгоцен, и ви се, као живо камење, зидајте у духовни дом, свето свештенство, да приносите духовне жртве, угодне Богу кроз Исуса Христа.’ 1. Петрова 2:4, 5.

„У каменолому јудејског и незнабожачког света апостоли су радили, вадећи камење да га положи на темељ. У својој посланици вернима у Ефесу, Павле је казао: ‘Тако дакле више нисте странци ни дошљаци, него сте суграђани светих и домаћи Божји; назидани на темељу апостола и пророка, где је угаони камен сам Исус Христос; у коме сва грађевина, складно састављена, расте у свети храм у Господу; у коме се и ви заједно зиђете за пребивалиште Божје у Духу.’ Ефесцима 2:19–22.“

„А Korinćanima је napisao: ‘Po blagodati Božjoj koja mi je dana, kao mudar neimar postavih temelj, a drugi zida na njemu. Ali svaki neka pazi kako zida na njemu. Jer temelja drugoga niko ne može postaviti osim onoga koji je postavljen, koji je Isus Hristos. A ako ko zida na ovome temelju zlato, srebro, drago kamenje, drva, sijeno, slamu; djelo svakoga postaće javno: jer će ga dan pokazati, pošto će se ognjem otkriti; i oganj će ispitati djelo svakoga, kakvo je.’ 1. Korinćanima 3:10–13.“

„Апостоли су зидали на сигурном темељу, на самој Стени векова. На тај темељ доносили су камење које су исклесали из света. Градитељи нису радили без препрека. Њихов рад био је изузетно отежан противљењем Христових непријатеља. Морали су се борити против задртости, предрасуда и мржње оних који су зидали на лажном темељу. Многи који су радили као градитељи цркве могли би се упоредити са градитељима зида у Немијино време, о којима је записано: ‘Који зидаху на зиду, и који ношаху бремена, и који товарилаху, сваки једном руком рађаше посао, а другом руком држаше оружје.’ Немија 4,17.” Дела апостолска, 595, 596.

Наставићемо ово проучавање у следећем чланку.

„Пад човека испунио је цело небо жалошћу. Свет који је Бог створио био је погођен проклетством греха и настањен бићима осуђеним на беду и смрт. Није се називао никакав излаз за оне који су преступили закон. Анђели су прекинули своје песме хвале. По свим небеским дворовима владала је жалост због пропасти коју је грех проузроковао.

„Sin Božji, slavni Zapovednik neba, bio je ganut sažaljenjem prema palom rodu. Njegovo srce bilo je pokrenuto beskrajnom samilošću dok su se pred Njim uzdizale nevolje izgubljenoga sveta. Ali božanska ljubav bila je osmislila plan po kojem čovek može biti iskupljen. Prekršeni Božji zakon zahtevao je život grešnika. U celom svemiru postojao je samo Jedan koji je mogao, u čovekovo ime, zadovoljiti njegove zahteve. Pošto je božanski zakon svet isto koliko i sam Bog, samo Onaj koji je jednak Bogu mogao je izvršiti pomirenje za njegov prestup. Niko osim Hrista nije mogao izbaviti palog čoveka od prokletstva zakona i ponovo ga dovesti u sklad sa Nebom. Hristos će uzeti na Sebe krivicu i sramotu greha — greha toliko uvredljivog svetome Bogu da mora razdvojiti Oca i Njegovog Sina. Hristos će sići u dubine bede da izbavi upropašćeni rod.“

„Пред Оцем је заступао грешника, док је војска небеска очекивала исход са таквом силином интересовања какву речи не могу изразити. Дуго је трајао тај тајанствени разговор — ‘савет мира’ (Захарија 6:13) за пале синове људске. План спасења био је утврђен пре стварања земље; јер Христос је ‘Јагње заклано од постања света’ (Откривење 13:8); па ипак, и за Цара свемира била је то борба да преда Свога Сина да умре за криви род. Али ‘Бог је тако заволео свет да је Свога Јединороднога Сина дао, да ниједан који у Њега верује не погине, него да има живот вечни.’ Јован 3:16. О, тајно откупљења! љубави Божја према свету који Њега није љубио! Ко може познати дубине те љубави која ‘превазилази разум’? Кроз бескрајне векове бесмртни умови, настојећи да схвате тајну те несхватљиве љубави, дивили се и клањаће се.“

„Бог је требало да се открије у Христу, ‘мирећи свет са Собом’. 2. Коринћанима 5:19. Човек је грехом постао толико изопачен да му је било немогуће да сам по себи дође у склад са Оним чија је природа чистота и доброта. Али Христос је, пошто је искупио човека од осуде закона, могао да дарује божанску силу која ће се сјединити са људским напором. Тако су покајањем пред Богом и вером у Христа пала деца Адамова могла поново постати ‘синови Божји’. 1. Јованова 3:2.“ Патријарси и пророци, 63, 64.